

Mám zájem:

- o více informací o KSM
- o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovní solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem ..... kusů MLADÉ PRAVDY
- o pravidelné informování o aktivitách KSM
- e-mailem SMS
- pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM
přidej se!**KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE**

(člen Světové federace demokratické mládeže)

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
Ústřední kancelář : II. patro, dveře č. 99

Tel: 222897443, 222897469,

Mobil: 721985447 Fax: 222897442

ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

**MLADÁ
PRAVDA**Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v září 2008

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Ludvík Šulda, Zdeněk Štefek,
David Pazdera, Milan Krajča

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

ZÁŘÍ 2008
ČÍSLO 7
ROČNÍK 14**MLADÁ
PRAVDA**

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

**70 let od mnichovského diktátu:
Boj proti fašismu a válce pokračuje!**

Stránky o Vítězném únoru

U příležitosti 60. výročí vítězství československého pracujícího lidu jsme připravili nové internetové stránky, které naleznete na adrese

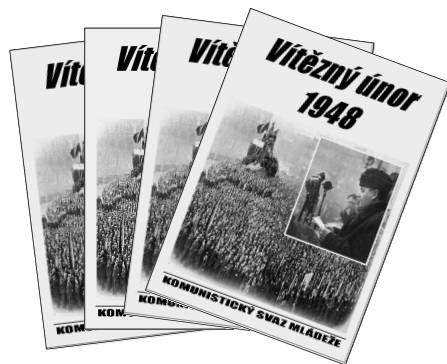
www.unor1948.ic.cz

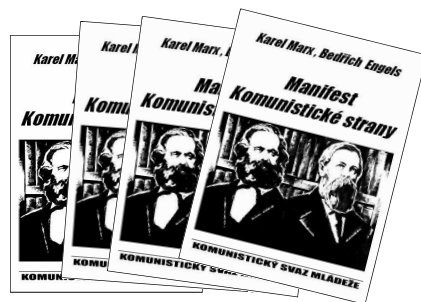
Na stránkách naleznete obsáhlou galerii autentických snímků, články a další materiály o událostech února 1948.

Nové publikace KSM

Nejnovější publikace z dílny KSM se věnuje 60. výročí Vítězného února. Mapuje kořeny, průběh a důsledky vítězství lidu nad reakci.

Komunistický svaz mládeže dále vydal nové vydání základního díla komunistického hnutí – Manifestu Komunistické strany.

Při příležitosti 90. výročí Velké říjnové socialistické revoluce vydává KSM brožurku, která tuto historicky významnou událost připomíná.

doucími osobami. V západní Evropě byli nejdříve odbouráni z TV. Nyní jsou likvidováni i z psaného slova. Dveře nakladatelství se před námi zavírají jako na fotobuňku. Často nejsou přijímány ani naše příspěvky do denního nestranického tisku. Příkladů by bylo... Uvedu jeden z všech: ministerstvo kultury Francouzské republiky zakázalo uvést hru rakouského spisovatele, bojovníka za mír Petera Handkeho v Comédie Française plánovanou na leden 2007 pod záminkou, že autor se zúčastnil Miloševičova pohřbu. Tato blokáda mimo jiné zpomaluje vývoj v oblasti literární tvorby. Autoři se nemohou navzájem číst, ani o sobě nevědí, nemohou porovnávat svá díla, nepiší se recenze, čtenáři nemají tušení o nových autorech. Kapitál pak na druhou stranu využívá autoritu spisovatele intelektuála a kredit psaného slova ve svůj prospěch. Informace obsažená v knize je jiného charakteru než informace televizní, která rychle mizí. Čtené informace déle vydrží, kniha může být nosičem komplikovanějších a „podloženějších“ informací.

V Řecku je zájem o literaturu intenzivnější u mladší generace. Nárůst čtenářské obce je možno datovat až do poslední čtvrtiny 20. století (tedy po pádu chunty), když se uvolnil ideologický tlak a cenzura. (Míra přístupu lidových vrstev k umění je přímo úměrná stupni rozvoje společnosti.) Rozhodně se nesmíme smířovat se situací. Tupě psát do šuplíku není řešením ani důkazem cti. Dílo potřebuje být čteno, konfrontováno, aby mohlo žít, aby bylo otestováno, aby se bud mohlo uklidit do ústraní anebo vést vlastní život nezávisle na svém autorovi. Nikdo nám však příležitosti sám od sebe nedá. Musíme je vytvářet sami, sdružovat se, komunikovat, diskutovat, šířit mezi sebou poznatky, postřehy, literaturu. Musíme tlačit své strany k tomu, aby podporovaly čtení, aby podporovaly rozvoj literatury a původní tvorby. Musíme se snažit získat a vytvořit čtenáře, ti musí působit na nás a my na ně. S prohlubující se krizí kapitalismu bude

rest, kdy mladý Raskolnikov dochází k poznání, že osud každého je determinovaný původem, Kačkova Věž - bez komentáře.

A co potencionální čtenář? Ubohá oběť reklam a propagandy nemající sílu, čas ani odhodlání a chuť hledat nebo kriticky myslet. Bez peněz smířený s konzumací spotřební pakultury. Přístup ke knize se stal luxusem. Nedávno jsem četla v Obrysu Kmení o moldavské dívce, která opsala poslední díl Harryho Portera, protože neměla na jeho nákup. Na druhou stranu je možné položit příklad Hugo Chavese, který v den výročí narození M. Cervantese rozdával občanům zadarmo „Dona Quichota“. Pro některé Venezuelany to byla vůbec první kniha, kterou vlastní.

V Řecku je zájem o literaturu intenzivnější u mladší generace. Nárůst čtenářské obce je možno datovat až do poslední čtvrtiny 20. století (tedy po pádu chunty), když se uvolnil ideologický tlak a cenzura. (Míra přístupu lidových vrstev k umění je přímo úměrná stupni rozvoje společnosti.) Rozhodně se nesmíme smířovat se situací. Tupě psát do šuplíku není řešením ani důkazem cti. Dílo potřebuje být čteno, konfrontováno, aby mohlo žít, aby bylo otestováno, aby se bud mohlo uklidit do ústraní anebo vést vlastní život nezávisle na svém autorovi. Nikdo nám však příležitosti sám od sebe nedá. Musíme je vytvářet sami, sdružovat se, komunikovat, diskutovat, šířit mezi sebou poznatky, postřehy, literaturu. Musíme tlačit své strany k tomu, aby podporovaly čtení, aby podporovaly rozvoj literatury a původní tvorby. Musíme se snažit získat a vytvořit čtenáře, ti musí působit na nás a my na ně. S prohlubující se krizí kapitalismu bude

vzrstat počet těch, jež budou hledat odpovědi a východiska jinde než v rámci oficiální kultury a propagandy.

Vždyť tisky nemusí být luxusní a nákladné, aby byly co nejpřístupnější. Celá strana se musí podílet na šíření knih, jejich kritice. Myslím, že velmi vhodnou a ne docela využitou platformou je internet, kde levně, ale hlavně necenzurované a naprosto svobodně můžeme publikovat, číst a diskutovat. Hlavně mladá generace manipuluje s internetem naprosto přirozeně a značné množství informací Čerpá právě ze sítě.

Naší povinností coby literátů je kritický dialektický pohled, hledání odpovědi na aktuální otázky a umělecká formulace možných odpovědí. Je nutná naše účast na dění, abychom vůbec měli právo psát. Nehandlovat o svůj talent, odmítnout umělecké kompromisy. Komerční úspěch není potvrzením kvality díla. Módní bestsellery však nesmíme přehlížet. Naopak: my je musíme přečíst a odhalit jako první. Stejně tak jako Engels kritizoval Duhringa, Marx německou klasickou filozofii, Lenin Kautského.

Literatura má dnes povinnost aktivně se podílet na znovu vytvoření revolučního hnutí. Může bezprostředně ovlivnit subjektivní podmínky a tím dějinný proces urychlit, Alexej Plúdek ústy Petra Payna, hrdiny románu Česká pře (Zatva 1989, s. 97-98) říká: „... jaká síla je právě slovo v pravý čas! I kdyby bylo přehlušeno demagogií a umlčeno násilím, překrouceno a znehodnoceno falešným výkladem, jeho pravý smysl se objeví ve chvíli, která je dávno určena a stane se semenem, aby padlo v zemi dobrou, a dalo užitek vzhůru vstupující a rostoucí.“

Věra Klontza-Jaklová

IMPERIALISM
CANNOT BAN THE FUTURE

NO to the BAN of the
COMMUNIST YOUTH UNION
CZECH REPUBLIC (KSM)

International Campaign
for Democratic, Civil Rights
and Liberties

WORLD FEDERATION
OF DEMOCRATIC YOUTH

www.wfdy.org

December 2006

společnosti, neboť se podílí na formování subjektivních podmínek, zrychluje proces uvědomování. Současná technologická úroveň již umožňuje, aby lidé na celém světě mohli slušně žít a zároveň disponovat dostatkem volného času, jenž je možno investovat do rozvoje osobnosti, a jak již K. Marx správně odhalil, množství volného času je přímo úměrné stupni rozvoje společnosti. Proces získávání volného času a rozvoje osobnosti je charakteristickým pro socialismus a boj o volný čas začíná již v období kapitalismu.

Dnes - v období přechodu od kapitalismu k socialismu (který chápeme jako 1. fázi komunismu), je patrná změna funkce umění, které se stává jedním z rozhodujících faktorů přechodu ke komunismu, a zároveň jak se postupně mění funkce umění v socialistické epoše, kdy se stává jedním z rozhodujících faktorů přechodu ke komunismu, a zároveň jak prvky jedné epochy přerůstají do epochy následující. Již v kapitalismu se vytvářejí základy a předpoklady pro epochu komunismu jak v základnové, tak nadstavbové sféře. Mohli bychom s nadsázkou říci, že bez umění nebude komunismu. Nemáme však na mysli pouhou estetiku, krásno, zábavu nebo propagandu. Tím ať se zabývá buržoazie. Nás zajímá umění upřímné, hledající, experimentující, kritické, které se nebojí vejít do zakázaných komnat ani do slepých uliček, které razí cestu kupředu, připravuje Člověka pro vyšší formy společnosti. Dnes je tvorba výzkumnou činností, procesem poznání. („Po básni víme víc než před ní“ - VI. Janovic, Psáno do Budoucná, Praha 2005, s. 274.) Dnes může být opravdový umělec jedině komunistou - tečka a konec.

Co na to „demokratická“ Evropa? V Řecku ještě nedávno

malí a střední nakladatelé vydávali knihy těch, co opravdu bojují proti dnešnímu stavu světa, protože se dobře prodávaly, vyvolávaly diskusi a kontroverze, budily pozornost. Mohli také tvrdit: „podívejte se, jací my jsme demokraté, vydáváme i komunisty.“ Dnes tyto firmy ve své většině bojují o holý život. Trh s knihami ovládá velký kapitál mající pod kontrolou celý řetězec od spisovatele, přes lektory, korektory, grafiky, autorská práva, tiskárny, překlady až po maloobchod. Vydavatelství patří mezi 5 celosvětově nejvýnosnější oborů spolu s obchodem s ropou, se zbraněmi, drogami a penězi. Argument, že lidé nechtou a o knihy se nezajímají, tedy neobstojí.

Knihy má v prvé řadě ideovou náplň, o které kapitál bezprostředně rozhoduje na základě dvou kritérií - zisk ekonomický a ideologický. Příkladem by mohla být kniha Kód mistra Leonarda od amerického spisovatele Dana Browna. K dnešnímu dni bylo na celém světě prodáno přes 50 milionů výtisků. Jedná o zručně napsanou detektivku, ale rozhodně se nejedná o průlom v románové tvorbě, jak se snaží předvést reklamní kampaň. V knize je také spousta informací, které nás nenápadně poučují o tom, že před diktaturou jednoho náboženství nás může zachránit náboženství jiné, je idealizována aristokracie a její předurčenost vládnout, že naše osudy jsou ovládnány tajemstvími, o kterých nemá prostý člověk ani tušení, nejsou pro něj atd. Kapitál investoval do „Mistra Leonarda“ a ne kupředu. do „Evangelia Ježíše Krista“ od portugalského komunisty José Sarama-ga, neboť první zmíněný mu stojí věrně po boku ideologicky i v křížové výpravě proti katolické církvi, na jejíž majetek si brousí zuby.

Hledat autory, číst, recenzo-

vat, konzultovat, investovat do vydání a reklamy, je zdouhavé, drahé, návrat kapitálu pomalý. Vydá-li řecký nakladatel místního prozaika a prodá {u vrcholných autorů} kolem 10 tisíc výtisků první rok, jedná se o ohromný úspěch. Takový autor je pak povinen běhat po televizních studiích, navštěvovat různé gala večírky a poskytovat rozhovory „life style“ časopisům. Podobné jako v Čechách kupř. Michal Viewegh, talentovaný, leč... koupený. Vydát básnickou sbírku je považováno za krok podnikatelského sebevraha. Tisícový náklad je snem. Nakladatelé dávají přednost zavedeným autorům a překladům se zaručeným úspěchem. Autoři ve své většině pracují zadarmo. Vydavatel se obvykle tváří, že prokazuje autorovi miilost, zatímco si jeho práci přivlastňuje, vydělává na ní. Jeho nezaplacená práce je nadhodnotou. Jedná se tedy o vztah vykořisťování. Spisovatel je také proletářem, protože nemá, co jiného by prodal než svou práci, byť duševní. Opomeneme-li pár prominentů, ze spisovatelské činnosti se žít nedá.

Častým argumentem, občas i ze stranického pléna, je, že literatura je dnes okrajovou záležitostí, že lidé nemají práci a my bychom chtěli, aby nás někdo platil za to, že po nocích klepeme do počítače vlastní schizofrenii. Máme však povinnost a právo spolu s ostatními pracujícími, mládeží a ženami bojovat o to, abychom žili na takové úrovni, v takové společnosti, jak požadují naše současné potřeby. Jak jsme si vysvětlili, literatura je naprosto nutná pro nastolení pokrokovějších společenských formací. Bojovat za svobodu slova znamená bojovat za spravedlivý svět, za socialismus.

Pokrokoví literáti jsou nezá-

KOMUNISTÉ NA POMEZNÍCH BOUDÁCH A NA SNĚŽCE

Velmi zdařilou komunistickou akcí letošního léta se stalo v sobotu 30. srpna setkání na Pomezích Boudách v Horní Malé Úpě (okres Trutnov) a následný výstup na Sněžku. Od prvního mezinárodního proletářského srazu v Krkonoších uplynulo již 86 let a výstup na Sněžku se nyní konal po třicáté šesté. Akci pořádal Okresní výbor KSČM Trutnov a trutnovská pobočka Klubu českého pohraničí a zúčastnili se jej komunisté všech generací ze čtyř států - ČR, Polska, Německa a Kubu.

Na setkání na parkovišti u celnice na Pomezích Boudách promluvil ke shromážděným soudruzi a soudružky z většiny zúčastněných organizací - poslanec Václav Exner za Komunistickou stranu Čech a Moravy, Veronika Pazderová za Komunistický svaz mládeže, Zbigniew Wiktor za Komunistickou stranu Polska (KPP), Georg Kunter za Německou komunistickou stranu

(DKP), Gerd Hommel za Revoluční svaz přátel Ernsta Thälmannna (RFB) či Horst Brand za Die Linke (Levice). Nechyběli ovšem ani účastníci z Komunistické strany Německa (KPD), která je legální pouze v bývalé NDR, zatímco v bývalé NSR je od roku 1956 dosud zakázána (!). Většina organizací přinesla i své prapory nebo typické prapory rudé, vlajku NDR apod.

Vzácným hostem byla chargé d'affaires Kubánské republiky Barbara Montalvo. V projevech řečníků zaznívaly výzvy proti přepisování historie, proti imperialismu plodícímu války, proti odbourávání sociálních jistot a demokracie (byť buržoazní) a proti fašizaci společnosti, výzvy k boji za světový mír a socialismus. Zde zaznívaly pojmy, které už různí zastánci „moderní levičovosti“ odvrhli, zde se nikdo nestyděl za to, že je komunista. Za překladatelskou činnost si zaslouží zvláštní poděkování

soudružka Irma Martinovská z Revolučního svazu přátel.

Obrovský úspěch sklidila

hudební skupina Singeclub Ernesto Che Guevara z Drážďan. Škoda, že jsme obsahu jejich německy zpívaných revolučních písní rozuměli jen přibližně. Ale například německy zpívaná Partyzánská byla mimořádným zážitkem. Kéž bychom nějaké podobné hudební těleso měli u nás!

Shromáždění bylo zakončeno Internacionálou, kterou zpíval tradičně každý ve svém rodném jazyce. Poněkud zarážející je, jak málo pozornosti věnuje tak významné mezinárodní komunistické akci (s účastí několika set lidí) vedení naší strany. Po sjezdu máme předsedu a šest místopředsedů, ale shromáždění nepočítal svou účast ani jeden z nich. Jako by se nehlásili k požadavkům účastníků, jako by jim tato politika byla cizí!

Po skončení shromáždění na parkovišti se část účastníků vydala pěšky na Sněžku, někteří tam vyjeli lanovkou a jiní zůstali na besedě v hotelu Hořec. Na Sněžku jsme šli i s prapory. Němečtí soudruzi, kteří měli početní převahu, nasadili vražedné

tempo a jejich čelní vlajkonosi brzy zmizeli v dálce.

Mnoho turistů, které jsme na cestě potkávali, se ptalo, o jakou akci se jedná. Všem jsme to rádi vysvětlili. Někteří se divili, někteří nám vyjadřovali uznání a podporu, ale vyloženě antikomunisticky vystoupilo jen několik jedinců. Charakteristické je, že jen jeden z antikomunistů měl zájem o seriózní diskuzi, ostatní nás pouze zasypali snůškou nadávek nehoršího kalibru. Členové KSM nesli i prapory s podobiznami Klementa Gottwalda a Ernesta Che Guevary. Dělal nám radost, kolik lidí tyto revoluční činitele poznává. Dokonce i parta asi dvanáctiletých kluků hádala vcelku správně. Che Guevaru poznali hned (je až příliš zprofanovaný), na druhém praporu byl podle nich „Husák nebo Gottwald“.

Na vrcholu Sněžky jsme se společně vyfotili, rozhlédli se po krajině a vyrazili do Pece pod Sněžkou, odkud pro nás byl objednan autobus. V Peci pod Sněžkou, rekreačním středisku novodobé smetánky, rudé pra-

pory dlouho neviděli.

Večer následovalo v Trutnově pftátské posezení v restauraci. Jeden salónek a konferenční místnost byly rezervovány, ale všichni zájemci se tam stejně nevešli, a tak část z nás seděla s ostatními hosty v hlavním jídelním sále. Zde se s námi dal do řeči silně podnapilý antikomunist, který tvrdil, že Sovětská armáda u nás v roce 1968 střídala do těhotných žen, a naše výhrady proti tomuto tvrzení překřikoval asi dvěma stále se opakujícími vulgarismy. Pobavil mě také rozhovor dvou hostů, z nichž jeden se rozčiloval nad tím, že je salónek zadán uzavřené společnosti. „Prej KPD. Já nevím, co to je za firmu...“

Závěrem článku bych rád poděkoval OV KSČM v Trutnově v čele s jeho předsedou za nadstandardní zajištění ubytování a souvisejících služeb a vyjádřil přesvědčení, že za rok bude setkání na Pomezích Boudách, na Sněžce a v Trutnově podobně vydařené.

Leo Vejr

SETKÁNÍ POD KUNĚTICKOU HOROU

Pod heslem "Není nám to jedno" se v sobotu 6. září 2008 konalo pod Kunětickou horou u obce Ráby na Pardubicku setkání občanů, kterým není lhostejný současný negativní politický a ekonomický vývoj České republiky. V zájmu pravdy je nutné uvést, že se nejednalo ani tak o setkání všech, kteří nesouhlasí se současnou protilidovou politikou pravice, ale jen členů a sympatizantů KSČM. To bohužel svědčí o současné nejednotnosti levice, jejíž sociálně demokratická část není ochotna KSČM ani

přes mnohé její ústupky od někdejší revoluční marxistickoleninské linie respektovat.

Setkání pod Kunětickou horou se zúčastnili i členové KSM z různých regionů, kteří zde distribuovali propagační materiály na stolku s tradičním rudým praporem se srpem a kladivem.

Z tribuny s (velmi "duchaplným") heslem "Volíme naše kandidáty" promluvili představitelé komunistické strany ss. Pavel Kováčik (předseda poslaneckého klubu KSČM), Vlastimil Dlab (lídr kandidátky KSČM do

zastupitelstva Královéhradeckého kraje), Miroslav Krejčí (lídr kandidátky Pardubického kraje), Jiří Maštálka (místopředseda KSČM a poslanec Evropského parlamentu), chargé d'affaires Kubánské republiky Barbara Montalvo a poslanec a místopředseda KSČM Jiří Dolejš.

S. Kováčik hovořil o tom, že na VII. sjezdu se nikdo nepokoušel jako zpochybnit či změnit současnou identitu KSČM a že KSČM zůstává stranou radikálně levicovou, komunistickou. I ostatní

Syrového vláda hodlá společně s prezidentem Benešem akceptovat mnichovský diktát Německa, Itálie, Francie a Velké Británie z 29. září, jsou to komunisté, kdo bouřlivě a odhodlaně nesouhlasí. Argumentují připraveností lidu bránit republiku, mobilizovanou armádou, nabídnutou vojenskou pomocí Sovětského svazu i nesouhlasem německého proletariátu s imperialistickou agresí hitlerovských fašistů.

Pozadí mnichovského diktátu a jeho vykonání českou buržoazií charakterizoval 11. října v Národním shromáždění jménem komunistické frakce Gottwald následovně: „*Beze sporu je, že za tímto černým pátkem vězí temné síly reakčního velko-kapitálu. Třídní zájmy reakční velkoburžoazie v Anglii a Francii to byly, které velely v Mnichově na účet Československa zachraňovat Hitlerův režim.*

Třídní síly reakční buržoazie v Československu to byly, které velely kapitulovat a obětovat zájmy státu, republiky a národa třídním zájmům velkoburžoazní smetánky. Máme co činit s dalekosáhlým spiknutím proti lidu, proti republice a proti demokracii.“

Komunisté neustali ve svých aktivitách ani poté, co Syrového vláda a prezident Beneš mnichovský diktát 30. září proti vůli lidu přijali. Požadovali, aby vláda zastavila zabírání oblastí Německem, které byly ryze české a nebyly zahrnuty v Mnichovské dohodě, aby odmítla nátlak Německa na perzekuci českých demokratických politiků, aby bylo řádně svoláno Národní shromáždění, aby bylo zabráněno fašizaci Agrární strany, aby byl zastaven chaos panující na Slovensku a Podkarpatské Rusi. Tyto požadavky však, jak zná-

mo, vyslyšeny nebyly, místo toho došlo k antikomunistickým perzekucím a konečně k oficiálnímu rozpuštění KSČ rozhodnutím vlády Rudolfa Berana dne 27. prosince 1938.

Komunistická strana Československa musela přejít do ilegality. Právě v ní svedla za cenu života desítek tisíc svých členů hrdinské boje proti fašismu a okupaci zakončené osvobozením Československa roku 1945. Zásadový a statečný postoj komunistů před Mnichovem i po něm byl jeden z hlavních faktorů, které získali komunistické straně širokou lidovou podporu a umožnili ji tak následně prosadit, dodnes více než inspirující, program budování lidové demokracie a socialismu v Československu.

Milan Krajča

SPISOVATEL, IMPERIALISMUS A TRH

"Dnes básník ani neví, proč tu je, už se tu život vešsem nerozsvěcí, dnes už se jenom stenografuje úpění rozpadajících se věcí" zní povzdech Františka Hrubína z roku 1949. Co by asi napsal dnes, kdy ideologové „pozdní doby zruďné“ proklamují, že literatura je stejně jako všechno kolem nás zbožím? Je možné ji prodávat, nakupovat, vydělat na ní, muže zůstat neprodána. Na základě této teorie je následně vyvozován závěr, že hodnotná kniha, stejně jako hodnotné zboží, si cestu k zákazníkovi najde.

Literatura - zboží má své náklady, něco stojí, a tudíž není pro všechny. Čtení se stalo známou třídní příslušností,

značkou těch, co si to mohou dovolit. Člověk vydělávající si na živobytí prací nemá na knížky peníze ba ani čas. Pro buržoazní estéty nemusí být dílo nadčasové, klást si otázky a hledat odpovědi. Může být dokonce úplně „prázdné“. Špičkový marketing udělá i z nuly číslo. Další častý argument hlásá, že dnes nikdo nečte, vydávat knihy se nevyplácí. Zřejmě se literatura vyčerpala. Jedná se o zastaralý způsob uměleckého projevu.

Je tomu tak doopravdy? Jedná se o chybná hodnocení „dobrotivých“ buržoazních analytiků nebo o záměr? Pro pořádek je třeba jednoznačně zavrhnout názor, že literatura (obecně umění) je nadstandardem, tedy

pro lidský život nepotřebná(é). Umění je jednou ze základních lidských potřeb a chcete-li specifik našeho živočišného druhu. Je známkou určitého vývojového stupně druhu homo sapiens. Vzpomeňte umění člověka mladého paleoitiu v jeskyních Lascaux, Altamira, věstonickou Venuši. Nebo umělecká díla, která vznikla v koncentračních táborech. Pro uměleckou tvorbu nejsou nutné podmínky luxusní, ale podnětné spolu s určitým vývojovým stupněm lidského mozku. Bez umění není člověk stejný jako bez jídla nebo sexu.

Dnes více než kdy jindy je existence pokrokové literatury nutná k dalšímu vývoji lidské

to, aby do státních a veřejných služeb bylo přijato tolik příslušníků nečeských národností, kolik jim podle počtu obyvatel té které národnosti přísluší. To však musejí být poctiví demokraté, věrní republiče, a nikoli velezrádci a agenti cizí moci. Jsme pro to, aby státní a veřejné dávky byly spravedlivě rozděleny na všechny národnosti. Avšak trváme na tom, že se státními prostředky nemohou disponovat zavilí nepřátelé republiky. Zkrátka, jsme pro to, aby byly zlepšeny poměry našich německých spoluobčanů, avšak každý pochopí, že se tak nemůže stát tím, když je vydáme na pospas henleinovců.“ Z těchto pozic komunisté odmítali všechny ústupky a pokusy o dohodu nabízené prezidentem Benešem a vládou Milana Hodži směrem k Sudetoněmecké straně a Berlínu učiněné během léta 1938.

V kritických zářijových dnech byli komunisté nejzásadovější a nejvýznamnější silou stojící na pozicích obrany republiky a jednoty všech republiky a demo-

kracii věrných sil. Hlavní požadavky, které formulovala KSČ a které našly širokou odezvu a podporu mezi obyvatelstvem republiky byly následující:

1. Nesmí se stát nic, co by ohrozilo svrchovanost, celistvost a obranyschopnost Československa.

2. Nesmí se stát nic, co by oslabilo věrnost spojeneckým smlouvám s Francií a Sovětským svazem.

3. Nesmí se stát nic, co by ohrozilo bezpečnost českých hranicářů a všech německých demokratů v Sudetech.

4. Musí být učiněno všechno, aby byl v Sudetech zjednáno bezodkladně demokratický pořádek a aby byla zneemožněna trpěná velezrada.“

V té době se však již blížila dohoda evropských imperialistických velmocí o budoucím uspořádání Československa, stejně jako její akceptování ze strany české buržoazie.

Když je v polovině září oznámen berchtesgadenský plán, předchůdce Mnichovské dohody

podporovaný Německem, Velkou Británií a Francií, KSČ mobilizuje ohromné demonstrace proti přijetí tohoto diktátu za odstoupení československého pohraničí. Když Beranova vláda 21. září berchtesgadenský plán přijala, mobilizují komunisté a další politické síly mohutný odpor vrcholící 22. září generální stávkou, mohutnou manifestací před budovou Národního shromáždění a konečným pádem zrádčovské vlády. Komunističtí členové Národního shromáždění vytvářejí zároveň s poslanci dalších stran Výbor na obranu republiky a společně požadují, aby prezident Beneš jmenoval vládu důsledné obrany republiky. Místo ní je však jmenována později kapitulantská úřednická vláda v čele s generálem Janem Syrovým. Když Syrového vláda vyhláší armádní mobilizaci, jsou komunisté v prvních liniích této obrovské demonstrace lidového odhodlání bránit demokracii a republiku před fašistickým terorem a okupací. Když

čeští řečníci se vyjadřovali v tom smyslu, že KSČM je jedinou stranou, která hájí zájmy běžných pracujících lidí a neustupuje od svého programu. Ano, je pravdou, že ze současných politických stran nejdůsledněji hájí zájmy obyčejných občanů právě KSČM, a proto je třeba ji podporovat ve volbách. Ostatní tvrzení jsou však sporná. Nedávno jsem si četl leták naší strany proti zapojení ČR do Evropské unie vydaný někdy v roce 2004. Když vidím, jak někteří představitelé strany po třech letech Evropskou unii, tento nástroj imperialismu, velebí, umísťují do zasedacích místností vlajky reformistické Strany evropské levice a vytvářejí modré brožury se žlutými hvězdičkami velebící EU, beru už to "plnění slibů" s rezervou...

Leo Vejr

NENÍ NÁM TO JEDNO

Tak jsem se v sobotu 6. září vypravil stranickým autobusem jako každoročně na jednu ze zásadních celorepublikových akcí KSČM, na Kunětickou horu. Letos se Krajská rada KSČM Pardubického kraje ve spolupráci s Královéhradeckou vytasila na tomto předvolebním mítinku s heslem "Není nám to jedno!". Těšil jsem se na setkání se soudruhy a soudružkami jak mladými, tak staršími. Těšil jsem se také na hřejivá slova od poslanců KSČM, která mě posílí do dalších bojů za práva pracujících. Těšil jsem se jak nacpu svůj batoh až k prasknutí různými materiály KSČM, LKŽ, Společnosti česko-kubánského přátelství nebo třeba německých komunistů.

Se soudruhy a soudružkami jsem se setkal, hřejivá slova vy-

slechl, s poslanci podebatoval, muziku vyslechl i zazpíval českou hymnu (oproti minulým létům pouze českou, ne československou) a Internacionálu. Také jsem pobral spoustu materiálů. Zdá se, že musím překypovat nadšením. Leč moji radost z vydařeného dne pokazilo několik negativních vjemů, ostatně tak jako každý rok na této akci. Místy mi totiž politický mítink připadal jako pouť. Člověk pro samé stánky s hračkami, perníkovými srdci, cédéčky, tričky a jinými cingrlátky ani neviděl diskusní stan, kde naši straničtí odborníci jistě probírali mnoho závažných témat. Kdo by mezi záplavou triček hledal nějaké s levicovou tematikou, hledal by marně.

Starší soudruzi a soudružky za námi chodili, kde by mohli sehnat triko například s Che,

bohužel kdo chtěl domů přivést vnučatům nějaký ten komunistický suvenýr, přivezl jen pilníček na nehty s třešničkami. I knih se tu dalo sehnat poskrovnu, nakladatelství Futura a.s. měla ve svém stánku pouze pět knih. V dalších stánkách s knihami byly pouze receptáře a křížovky. Jen Společnost česko-kubánského přátelství jako vždy neklamala. Naštěstí mohl účastník setkání odjet domů s novým autem nejmenované značky, která tu byla k máni od 240000 do 340000 Kč. To si jistě ti důchodci, studenti a mladé rodiny s dětmi (na dělníky se jaksí v projevech pozapomnělo), ke kterým se KSČM hlásí mohou dovolit. Satisfakci pro ty na které nezbylo auto byla parašutistická show, která se spustila po odehrání

Internacionály; jen škoda, že parašutisté neměli v rukách nějaké prapory s volebními hesly KSČM, jistě by si toho někdo v Pardubicích všiml a byla by to zajímavá předvolební agitace. Naštěstí mi náladu zvedla slova

podpory nám mladým komunistům od starších soudruhů a soudružek, poslanců nebo třeba také od kubánské chargé d'affairs Barbary Montalvo.

Na druhou stranu, proč si vlastně stěžovat? Sluníčko svítí-

lo, klobásky byli výborné, pivečko taky, už se těším až příští rok znovu pojeďu na politický mítink na Kunětickou horu.

Martin Čermák

JIŽ 180 000 PODPISŮ PROTI VOJENSKÉ ZÁKLADNĚ USA

Již 180 000 podpisů bylo získáno pod petici proti možnému vybudování vojenské základny USA na českém území, organizovanou mladými komunisty. Informoval o tom na tiskové konferenci předseda zakázaného Komunistického svazu mládeže a člen Ústředního výboru KSČM Milan Krajča. Jak dále Krajča uvedl, podepsané petiční archy předají komunisté zítra na zasedání Petičního výboru Poslanecké sněmovny, který se touto peticí bude zabývat.

Podpisy mladí komunisté získávali na stovkách veřejných petičních akcí, demonstracích a besedách. Mezi nejvýznamnější aktivity zakázaného Komunistického svazu mládeže (KSM) proti základně USA patřily demonstrace proti návštěvě prezidenta USA George Bushe v Praze, nebo účast na protestních aktivitách obyvatel Brd, ve kterých má být plánovaná základna USA postavena.

Do podpory petice KSM proti vojenské základně USA se kromě KSČM zapojily desítky různých organizací jako Český svaz žen, Levicové kluby žen, České mírové hnutí, pozitivní reakci zaznamenala petice i v řadě odborových organizací. Velikého ohlasu dosáhla kampaň KSM v zahraničí, kde ji vyjádřily podporu např. Světová rada míru,

Světová federace demokratické mládeže a řada významných organizací mládeže, studentů, politických stran, odborů a mírových hnutí.

KSM hodlá i nadále i nadále rozvíjet své aktivity proti možnému vybudování vojenské základ-

ny USA na území České republiky. Mladí komunisté budou i dále pokračovat v získávání podpisů pod petici, chystají novou řadu besed a diskusí, proti základně USA připravují další demonstrace a protestní mítinky.

Praha, 8. září 2008

MNICHOVSKÝ DIKTÁT A KOMUNISTICKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA

Druhá polovina 30. let minulého století byla pro KSČ ve znamení boje za lidovou frontu proti fašismu. K tomuto úsilí vedla komunisty mezinárodní zkušenost s expandujícím fašismem a nutností bojovat proti němu. Tato orientace byla přijata mezinárodně na VII. kongresu Komunistické internacionály v roce 1935. Zde byla slavným bulharským a mezinárodním revolučním pracovníkem a bývalým hitlerovským vězňem Jiřím Dimitrovem představena a kongresem Kominterny schválena politika budování lidových front, tedy širokých aliancí všech demokratických sil, zaměřených na obranu demokracie a na porážku fašismu.

Uvedenou politiku vzala okamžitě za svou i československá komunistická strana, podrobně byla rozpracována a schválena na VII. sjezdu KSČ v roce 1936. Českoslovenští komunisté se zde přihlásili k heslu budování lidové fronty na obranu republiky a proti fašismu. KSČ tedy již v této době viděla jasnou spojitost s bojem proti fašismu a obranou Československa cílem bylo možné agresí ze strany německého imperialismu a v něm triumfujícího fašismu hitlerovského. Z tohoto přístupu vycházela praktická politika komunistů – rozporná podpora Eduarda Beneše v prezidentských volbách, přispění k navázání a utužení vztahů mezi Československem a Sovětským svazem, neakceptovaná výzva dalším politickým stranám ke společnému postupu na bázi antifašismu, mobilizace dobrovolníků pro interbrigády bojující proti fašismu ve Španěl-

sku, nebo podpora německých demokratů uprchlých před hitlerismem právě do naší země.

V období předcházejícím mnichovskému diktátu KSČ zdůrazňovala pravou podstatu celé krize. Správně tvrdila, že se nejedná o problém národnostní otázky, ale o problém samotné existence Československa, ohroženého německými imperialistickými expanzivními plány do střední Evropy a na Balkán. KSČ na takovéto tvrzení jistě měla právo více než kdokoli jiný. Od svého založení totiž bojovala za právo národnosti Československa na sebeurčení až do odtržení.

V Sudetoněmecké straně Konráda Henleina a jejich stoupenicích však viděla, spíše než hnutí za národní sebeurčení, otevřeného agenta německého imperialismu a hitlerovského

fašismu. V první polovině září 1938 na jedné z mnoha manifestací charakterizoval vedoucí představitel komunistů Klement Gottwald politiku KSČ k sudetoněmecké otázce následovně: „Jsme pro plnou jazykovou rovnoprávnost všech národností v republice. Každý ať má možnost dorozumívat se s úřady ve své mateřštině. Jsme proto, aby byla plná školská rovnoprávnost a rodiče mohli posílat děti do škol své národnosti. Avšak nemůžeme souhlasit s tím, aby německé děti byly ve školách vychovávány nacisticky. Jsme pro to, aby se na zaopatření práce pro německé dělníky věnovalo tolik milionů, kolik je zapotřebí. Nesouhlasíme však s tím, aby tyto peníze byly dány do rukou henleinovcům a henleinovským fabrikantům. Jsme pro

vynášel rukopis Reportáže z vězení. Dověděla jsem se, že nějaké lístky má také paní Skořepová, jejíž manžel byl vězněn a popraven. Vzkazy i dopisy z Pankráce od něho tajně vynášel český strážník Jaroslav Hora, který pomáhal také Juliu Fučíkovi a spolupracoval s Kolínským. Rozjela jsem se za paní Skořepovou. Když jsme se domluvily, vytáhla ze zásuvky stolu podlouhou plechovku a vyňala z ní pečlivě složené lístky. Poznala jsem Fučíkův rukopis. Byla to jeho závěť. Dalších osm lístků jsem pak ještě objevila u bývalého Fučíkova spolupovězňe, Stanislava Springla. Byl to dopis adresovaný mně a poznámky nadepsané O povaze české literatury.

Fučíkův poslední boj, zapsaný do revolučních dějin lidstva Reportáží psanou na oprátce, je nesmrtelný. Jím také získal úctu a lísku pokrokových lidí celého světa. Tak jako toto poselství jsou stále živé i jeho politické a literární práce z období mezi dvěma světovými válkami.

Proto jsem po vydání Reportáže psané na oprátce sbírala Fučíkovy články, divadelní a literární statě i reportáže, rozseté v mnoha pokrokových časopisech, v ústředním orgánu Komunistické strany Československa Rudém právu i v ilegálních letáčích. Postupně pak vyšlo dvanáct svazků díla Julia Fučíka. Jsou to především dvě knihy reportáží ze SSSR, které jsou vzácným dokumentem a reportážním záznamem těžkých, ale vítězných let socialistického budování Sovětského svazu. Dále to jsou kulturní články a reportáže z bojů na naší vnitropolitické frontě, z bojů proti nastupujícímu světovému a především hitlerovskému fašismu, z bojů na obranu republiky a za naše spojení se Sovětským

svazem, z bojů proti domácím zrádcům a kapitulantům.

Ve všech jiskřivě Fučíkovo nesmírné komunistické přesvědčení a pravdivost, které vyšlely takovým plamenem právě v jeho poslední práci – Reportáží psané na oprátce.

Za tuto Reportáž byl Julius Fučík vyznamenán na II. světovém kongresu míru ve Varšavě Mezinárodní čestnou cenou míru in memoriam.

Již od prvního vydání Reportáže psané na oprátce v roce 1945 jsem postupně dostávala sta a tisíce dopisů od nás z ČSSR, ze socialistických i dalekých zemí. Dodnes Reportáž vyšla ve 266 vydáních a v 88 jazycích v Evropě, v Jižní Americe, v USA, Asii, Austrálii i v Africe.

Na stovkách besed u nás,

v Sovětském svazu i na setkání s mládeží v Německé demokratické republice, na Kubě a v dalších socialistických zemích jsem vyprávěla o životě a díle Julia Fučíka. Z materiálu po léta sbíraného se zrodily dvě knihy vzpomínek, v nichž jsem se snažila ukázat život, charakter a práci Julia Fučíka, protože jsem měla to štěstí, být mu celá léta nablízku. Chtěla jsem zachytit jeho život komunisty, krásného, bojovného a statečného, který nám i dnes pomáhá v boji proti válce, za svět míru a socialismu, za přátelství mezi národy, za komunistickou budoucnost.

Gusta Fučíková, Praha, prosinec 1975

Život a boj Julia Fučíka, Novinař, Praha 1977

Připravil a zkrátil Leopold Vejr

PŘESTAŤE UŽ KONEČNĚ LHÁT O RADARU

Žádná z parlamentních stran neměla ve svém volebním programu ani zmínku o tom, že podpoří umístění radarové základny USA na našem území. Je proto velmi překvapivé s jakou vehemencí naši vládní politici podporují stavbu radarové základny. Navíc bez ohledu na názor veřejnosti a hlasy odborníků, kteří zmiňují četná zdravotní a bezpečnostní rizika základny. Tato vláda ani parlament nemají žádné právo o tak závažné věci sami a bez ohledu na mínění veřejnosti rozhodovat.

Tvrdilo se, že radar bude sloužit k monitorování možných hrozeb ze strany zemí jako Írán, Severní Korea a podobně. Nikoliv ze strany Ruska nebo Číny. Nyní se však dovídáme, že radar má být u nás především proti hrozbám ze strany Ruska.

Přitom země jako Írán či Severní Korea nemají reálné prostředky, které vojensky přímo ohroží Evropu a Ameriku. Navíc by jim takový útok přinesl tak výrazný a drtivý protiúder (a ony jsou si toho dobře vědomy), že je naprosto liché argumentovat tímto možným ohrožením. Nezakládá se na realitě. Navíc tyto země zbrojí především z důvodů vlastní vojenské obrany. Ne k tomu, aby snad sami zaútočily. Jiné to je, jestliže radar má být u nás proti hrozbám ze strany Ruska.

To znamená, že zde někdo lže. U naší zkorumpované vlády držící se u moci jen díky pár koupěným přeběhlíkům by nás to snad ani nepřekvapilo. Přesto – spokojíme se s tím, aby se nám opět, stejně jako v minulosti lhalo ze strany naší vlastní vlády? Spokojíme se s tím, že tato důvěra veřejnosti nemající vládní garnitura k nám zve přes odpor občanů cizí vojáky, kteří

navíc mají ze svých misí ve světě velmi špatnou pověst? Viz. jejich chování v Iráku či Afghánistánu, kdy se mimo jiné podíleli na mučení či znásilňování vězňů i místních obyvatel. Necháme si od politiků typu Topolánka nebo Vondry nadávat do hlupáků a neznalců za náš souhlas s radarem? Bývalý disident Vondra (placený za svou činnost před rokem 1989 i potom přímo z USA), který byl vždy odpůrce militarismu, se rychle adaptoval mezi politickou elitou a svým současným postojem jako vášnivý zastánce radaru zcela popřel hodnoty za které bojoval za minulého režimu. Nyní působí on i jeho kolegové z vlády jako směšné a nedůvěryhodné figurky podobající se až příliš nápadně předlistopadovým papalášům a to arogantním chováním, svým jazykem a zesměšňováním svých názorových oponentů. Lidé jsou svéprávní, s vlastním rozumem a životními zkušenostmi a odpůrci radaru mají dost argumentů, proč mají

tento svůj názor. Vláda to dobře ví, a proto se nezmůže na nic jiného než na jejich urážky a zesměšňování.

Pánové Topolánku, Bursíku, Schwarzenbergu, Vondro a další přestaňte už nám konečně lhát a škodit této zemi. Pokud chcete za USA dýchat a hájit jejich zahraniční politiku, tak se staňte členy americké vlády. Naše země je suverénní a svrchovaný stát, nikoliv satelit některé ze světových velmocí. Stačí si přečíst naši ústavu. Je smutné, že vrcholný politik nezná obsah základního zákona naší země. Zvat k nám cizí vojáky navíc přes drtivý odpor veřejnosti se blíží vlastizradě.. Pochopte už konečně, že na rozdíl od několika uplatných poslanců se národ uplatit opravdu nedá. A přestaňte se zaštiťovat národními zájmy či zájmy občanů, jejich důvěru nemáte a nikdy jste neměli. Jejich jménem tedy logicky nemáte právo ani vystupovat.

Miroslav Pořízek

TOPOLÁNEK OCENIL SPOŘENÍ S LIŠKOU

Premiér Topolánek cestuje po ministerstvech. Jeho hospitace podle jeho vlastního vyjádření dopadají dobře. S jednotlivými ministry si vzájemně plácají po ramenou a chválí se, jak dobře to v našem stát vedou. Jen volič to jaksi nechápe. Podle průzkumů veřejného mínění od nich získávají jednotlivé rezorty nedostatečnou. Jedním z ministerstev, nad kterým nešetřil náš slavný premiér chválou, bylo i ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Jeho mladý šéf Ondřej Liška za Stranu zelených byl premiérem nadmíru oceněn. A konkrétně za co?

*Navýšení financí na platy ve školství ve výši půl miliardy korun se rozhodl rozdělit nikoli plošně, ale podle výkonu. A ne všem zaměstnancům, ale jen učitelům. Všechny Topolánek to ohodnotil jako odvážný a rozumný postoj.

*Zpoplatnění posledního ročníku mateřských škol.

*Příprava změn vysokého školství, která má obsahovat také diskusi o zavedení školného.

Pochvala těchto kroků současným premiérem jednoznačně svědčí o jeho nekompetentnosti, asociálnosti a krátkozrakosti. Konkrétně:

1) Rozdělení peněz na platy Půl miliardy korun, které vyčlenila vláda letos na motivaci odměny učitelům, znamená navýšení 130 korun na hlavu. Pouze však pro ty, které vybere ředitel školy. Přitom v důsledku inflace přišel každý zaměstnanec škol a školských zařízení za první čtyři měsíce v průměru o šest tisíc korun.

Dále: Nepedagogických pracovníků, školníků a kuchařek se toto navýšení netýká. Právě

oni ale mají velmi nízké platy. Tarifní plat provozních a správních zaměstnanců začíná částkou 5460 Kč hrubého, kuchařů a školníků začíná na částce 7530 korun, což není ani minimální mzda.

Oblast školství je dlouhodobě podfinancovaná. Netýká se to pouze mezd, ale i vybavení škol, pomůcek, učebnic a učebních textů, kurzů, dalšího vzdělávání učitelů, apod. Půl miliardy korun za zabezpečení kvalitní výuky je proto výsměchem národu J.A.Komenského.

2) Zpoplatnění posledního ročníku mateřských škol

Realizace tohoto návrhu zhorší dostupnost předškolního vzdělávání, zvláště pro sociálně slabší rodiny. Školné je dnes ve veřejných mateřských školách až 800 korun měsíčně, k tomu stravné, vysoké platby za zájmové kroužky a další poplatky. Pro rodinu, která má víc dětí v předškolním věku, které se zvyšují náklady na bydlení, zdravotnictví a základní životní potřeby a které jsou zároveň škrtnuty sociální dávky, se zabezpečení předškolního vzdělávání stává naprosto nereálné. Přitom jeho význam pro vstup do základní školy je nesporný. Proto v žád-

ném případě se zavedením školovného v posledním ročníku mateřské školy nemohu souhlasit. Tento ročník by měl zůstat bezplatný a tato bezplatnost by měla být v zájmu dítěte i rodiny rozšířena na celou dobu předškolního vzdělávání.

3) Diskuse o zavedení školného na vysokých školách

Téma, které prostě odmítám. Odmítám školné, ať už přímé nebo odložené. Vzdělání každého občana se mnohonásobně vrací nejen jednotlivci, ale nám všem. A proto musí být dostupné. Už dnes podle průzkumu jedna pětina rodin stěží utáhne studium. Přitom právo na vzdělání zaručuje Ústava ČR. Vysokoškolský student zatíží rodinnou kasu měsíčně až 9000 korun. K tomu se navyšují výdaje za stravu, knihy, dopravu, ubytování, za lékárny a další nezbytné služby. Podle průzkumu Sociologického ústavu mezi studenty veřejných vysokých škol by budoucí problémy s financemi mohly ohrozit u 18,5 % studentů další pokračování ve studiu, na soukromé škole dokonce 37 %. Finanční problémy se týkají hlavně dělnických rodin (28 %

ústředního orgánu strany. Rudé právo bylo často rozmnožováno na cyklostylech s hlavičkami někdy umně, někdy neuměle nakreslenými, někdy pouze vytukanými na psacím stroji. Někdy vynalézavě upravoval titulní stránku jako nevinnou brožuru. Mám dva takové výtisky Rudého práva. Na jednom je nápis „Sbírka lidových her pro ochotníky – J. V. Krýsa: Kornout, veselohra o třech dějstvích. Nákladem spolku Divadelních ochotníků v Plzni“ a na druhém „Inž. Jos. Znamenáček – Krmení králíků – 1941 – Nákladem Sdružení chovatelů čistokrevných králíků v Mladé Boleslavi“. Kromě ilegálních časopisů komunistické strany vydal i několik letáků.

Dne 24. dubna 1942 vpadlo gestapo do bytu, kde měl Julius Fučík schůzku. Byl uvězněn na Pankráci, mučen na gestapu, ale jeho myšlení zůstalo svobodné. Svědčí o tom Reportáž psaná na oprátce, kniha psaná tajně ve vězení, za okolností těžších než kdyby ji psal na bojišti uprostřed výbuchů granátů a leteckých bomb. Stala se jeho poselstvím pro náš socialistický dnešek, pro komunistické mládí celého světa.

Až do jara 1943 byl Julius Fučík uvězněn na Pankráci v cele 267. Nepodlehli nelidskému trýznění na gestapu, nezradil své soudruhy, své komunistické přesvědčení a věrnost Sovětskému svazu. Při vyšetřování v květnu 1943 řekl: „*Stal jsem se za republiky komunistou, protože jsem nebyl a nemohl být spokojen s tehdejšími poměry. Jsem přesvědčen, že po této válce nastane jiná doba. Bylo by nesmyslné, kdyby na nejvyšších místech stáli stejní lidé, jací byli u moci za republiky. Aby se to nestalo, bojoval jsem v ilegalitě. Jinými slovy moje ilegální čin-*

nost byla míněna jako příprava pro budoucí socialistický český stát.“

Také před nacistickým soudem v Berlíně 25. srpna 1943 na otázku, zda přiznává, že svými činy pomáhal nepříteli německé říše, bolševickému Rusku, odpovídal: „*Ano, pomáhal jsem Sovětskému svazu a Rudé armádě. A to bylo to nejlepší, co jsem se zastavil u celý čtyřicet let svého života udělal.*“

Po vynesení rozsudku smrti byl Julius Fučík vězněn v berlínském žaláři Plötzensee. Odsouzení k smrti obvykle čekali na popravu nejméně sto dní. Avšak na počátku září 1943 byla při bombardování část věznic zasažena a nacistický prokurátor nařídil okamžité popravy. Tehdy bylo zavražděno na 400 vězňů. Mezi nimi, v noci ze 7. na 8. září 1943, také Julius Fučík.

Po svém návratu z koncentračního tábora Ravensbrück jsem se dozvěděla, že Julius Fučík v cele tajně psal a popsané lístky předával německému dozorcovi Kolínskému. Začala jsem ho hledat, i když to v těch dnech nebylo snadné. Vždyť to byl německý dozorce. Také Kolínský mne hledal. Nakonec jsme se sešli v redakci Rudého práva. Kolínský byl původem Čech, ale přihlásil se k Němcům, aby mohl pomáhat uvězněným Čechům. Vynášel jejich dopisy a vzkazy, nabídl spolupráci i Fučíkovi. Adolf Kolínský mi vyprávěl, že Julius Fučík mu dlouho nedůvěřoval. Jednou mu však řekl: „*Kolínský, budeme psát. Záleží jen na vás, aby to nikdo nedostal do ruky.*“

Vy víte, že mně se už víc nemůžou psát, že mám provaz jistý.“ Kolínský mu odpověděl: „*Nebojte se, o tom se nikdo nedoví a dovědět nesmí.*“

Později mi Kolínský ještě vyprávěl: „*Když jsem přišel do*

služby, zanesl jsem mu ve volné chvíli do cely papír, vždy několik lístků, a tužku. Všechno schoval do slamníku. Po obchůzce každého křídla – byla tři, od špěhýrky k špěhýrce v každé cele to trvalo dvacet minut – jsem se zastavil u cely číslo 267, v níž seděl pan Fučík. Zaklepal jsem na dveře a tiše řekl: Dá! To on věděl, že může psát. Zatímco psal, procházel jsem blízko jeho cely a hlídal. Když mne zdola z chodby odvolali, zaklepal jsem dvakrát na dveře cely a pan Fučík všechno schoval. Psaní musil často přerušovat, schovávat do slamníku a zase vytahovat. Psal jen tehdy, když jsem měl denní službu. Někdy napsal dva lístky a dost. Jindy, bývalo to v neděli, kdy ve vězení bylo trochu víc klidu, možno-li to tak nazvat, napsal i sedm lístků najednou. To klepával na dveře cely, abych mu ořežal tužku. Někdy zase nemohl psát, protože měl smutek. To když se dozvěděl, že některý ze známých soudruhů zahynul. Jakmile přestal psát, zaklepal a odevzdal mi popsané lístky. Tužku mi také vždycky vrátil. Popsané lístky jsem schovával ve vězení na záchodě za trubku k nádrži. U sebe jsem ve službě nikdy nic neměl, žádné dopisy, které po mně posílali někteří vězňové svým příbuzným, ani žádné jiné psané materiály. Večer, když jsem odcházel ze služby, jsem schovával lístky pod plátno víka aktovky pro případ, že by mi aktovku prohlíželi. Několikrát předával pan Fučík popsané lístky i strážníku Jaroslavu Horovi.“

Za několik dní po naší schůzce v Rudém právu mi Kolínský přivezl očíslované lístky, z nichž první byl nadepsán Reportáž psaná na oprátce. Avšak Kolínský nebyl jediný, kdo

by, avšak stále se musel skrývat před policií. Články podepisoval krycími jmény Karel Vojan, Josef Pavel, šiframi –jef-, jp nebo je vůbec nepodepisoval.

V roce 1934 poslala komunistická strana Julia Fučíka, kterému v Československu hrozilo vězení, znovu do Sovětského svazu, tentokrát jako dopisovatele Rudého práva. Julius Fučík žil v Moskvě, poznával nová města i kraje, zúčastnil se stavby prvního moskevského metra a znovu se vrátil do Střední Asie, do Tádžikistánu, Uzbekistánu, Kirgizie. Do Rudého práva posílal objemné reportáže, které po válce vyšly knižně pod názvem V zemi milované. Do ČSR se vrátil v roce 1936, přesvědčen o tom, že příklad a přátelství SSSR nám ukazují cestu ke skutečné svobodě. Při svém druhém pobytu měl již možnost srovnávat a měřit cestu, kterou sovětská budovatelé socialismu ušli za čtyři roky. Ve svých reportážích zachycuje především onen ohromný hospodářský, sociální a kulturní dějinný pohyb, který ho mocně uchvacuje. Vidí jej nikoliv abstraktně, ale v proměně vzájemných vztahů mezi lidmi, v novém poměru lidí k práci, k obci, státu, muže k ženě, společnosti k dětem, vidí jej v pestrých osudech konkrétních sovětských lidí. Proto také jeho reportáže nemají nic společného s oním druhem povrchního, strnule popisného turistického fejetonismu tzv. objektivních pozorovatelů.

Také po svém ilegálním návratu do ČSR v roce 1936 se Julius Fučík musel skrývat před policií. Pracoval v redakci Rudého práva se soudruhy Eduardem Urxem, Františkem Křížkem, Václavem Křenem, Janem Krejčím a dalšími překrásnými lidmi, kteří v boji s hitlerovským fašis-

mem obětovali své životy. Vedle toho ovšem Fučík pracoval i nadále v Tvorbě, jejíž řízení v roce 1938 znovu převzal. Prohlížíme-li dnes Tvorbu, kterou Julius Fučík dělal – ne všechny ročníky, některé zase necelé – udivuje nás jeho mimořádná výkonnost. Žádnou, ani sebenepatrnější poznámku do Tvorby neodbyl. Každý jeho článek byl podložen velkými teoretickými znalostmi a zkušenostmi. Fakta, která uváděl ve svých reportážích, měl důkladně ověřena.

V roce 1938 ukazoval Julius Fučík ve svých článcích na bezprostřední ohrožení naší republiky a pranýřoval zrádnou politiku domácí reakce. V létě 1938 vydal brožuru „Přijde Rudá armáda na pomoc?“, v níž ukazoval, že Sovětský svaz je jediným spolehlivým spojencem československého lidu a zárukou jeho svobody. Československá buržoazní vláda ale ustupovala před německým fašismem. Dne 23. září sice byla vyhlášena mobilizace, ale jak se později ukázalo, byl to jen podvodný tah na oklamání lidu. Již 29. září byla podepsána mnichovská smlouva, která naše pohraničí vydala Hitlerovi. To byl začátek konce samostatného Československa.

Za mobilizace v září 1938 narukoval Julius Fučík ke svému pluku, který byl z Prahy přesunut do opevněného pásma na Unhošťsku. To bylo už po mnichovském diktátu. Skoro tři týdny trčeli vojáci nadarmo v krytech. A pak nastal smutný odchod. Za necelých pět měsíců poté Hitler okupoval celé Československo. Po mnichovské kapitulaci byla Komunistická strana Československa rozpuštěna a všichni její tisk zakázán. Julius Fučík v té době psal do řady jiných, dosud vycházejících

časopisů, jako byly „Svět v obrazech“, „Čin“, družstevní časopis „Včela“, „Cesta soukromých zaměstnanců“ aj. Tyto články vyšly po válce v knize Milujeme svůj národ. Bojoval v nich především proti malověrnosti a poraženešckým náladám, připomínal husitské revoluční tradice i náš osvobozenecský boj.

Po dovršení mnichovské zrady nacistickou okupací opustil Julius Fučík Prahu a skryl se v Chotiměři, malé vesničce na Domažlicku. Tam napsal překrásné studie o spisovateli Boženě Němcové a o spisovateli Karlu Sabinovi, v nichž připomínal spisovatelům a intelektuálům příkaz věrnosti revolučnímu boji.

V červenci 1940 Fučíka upozornil český četník J. Hovoraka, že ho hledá gestapo. S pomocí českého železničáře V. Tichoty se tajně dostal do Prahy, kde se skrýval u statečných soudruhů. Navázal spojení s prvním ilegálním vedením KSČ a po jeho rozbití gestapem utvořil s Janem Zikou a Janem Černým druhý ilegální ústřední výbor KSČ. Byl pověřen vedením tiskové propagandy a organizováním národně revolučního výboru české inteligence. Vydával a převážnou většinou psal ilegální časopisy Rudé právo, Českou ženu, České noviny, Tábor a satirický Trnaveček. Mimo to přeložil a vydal Ústavu SSSR a druhé vydání Dějin VKS (b).

Ilegální Rudé právo vycházelo od léta 1941 jednou měsíčně. Kromě toho Fučík připravoval i zvláštní vydání. Jeho půchou bylo, vycházelo-li Rudé právo tištěné. Takový exemplář mívál šest hustě potištěných stránek kvartového formátu a hlavičku upravenou přesně podle předválečného legálního

studentů), tedy těch, kde cesta ze sociálního prostředí nízkých příjmů spočívá právě ve vzdělání.

Takže je pochvala Ondřeje Lišky z úst premiéra Topolánka oprávněná? Záleží na úhlu po-

hledu. Z pohledu pravicových stran, tedy těch, kterým jde na straně jedné o vzdělání pro bohaté a na straně druhé o výchovu levné pracovní síly, je asi oprávněná. Ovšem z pohledu nás komunistů, z pohledu bu-

doucnosti jde o trestuhodné hodnocení, které dává zelenou neodbornému vedení rezortu, ale i celé ČR a které dopadá na život obyčejného člověka.

Marta Semelová

NÁVRH REZOLUCE VII. SJEZDU KSČM K PRACUJÍCÍM

Na čí bedra dopadají dnešní útoky vládnoucích sil je více než zřejmé. Vedle statistik nezaměstnaných to jsou právě pracující, kdo patří k nejvíce postiženým krutou realitou dneška. Základní práva, která si pracující – dělníci i ostatní zaměstnanci vybojovali v řadě těžkých sociálních konfliktů jsou v současnosti drasticky napadána a redukována. Urychlená likvidace bezplatné a důchodové zajištění, omezování pracovního práva jsou pro pracující smutným faktem. Přes nesouhlas KSČM, odborového hnutí a dalších společenských sil, pokračuje státní moc v politice jednoznačně za-

měřené proti pracujícím České republiky.

KSČM stojí pevně na straně pracujících. I nadále hodlá jednoznačně a aktivně jejich zájmy hájit. K cílům KSČM patří zkrácení pracovního týdne na 35 hodin se zárukou zachování výše dosavadní mzdy, posilování práv zaměstnanců na pracovištích, posílení sociální ochrany pracujících, zamezení zvyšování věku odchodu do důchodu a zásadní snížení nezaměstnanosti. Komunisté jsou přesvědčeni, že všechna práva, která byla pracujícím uzmuta v souvislosti s obnovením kapitalismu v naší zemi, jim musí být opět vrácena.

KSČM vnímá jako nesmírně důležité posilování role odborů. Vyzývá proto své členy a stoupence, aby se intenzivněji zapojili do práce v odborovém hnutí a pomohli tak z odborů vytvořit důležitou společenskou sílu pro úspěšnou obhajobu práv a požadavků pracujících a většiny společnosti. Aktivní, bojovné a demokratické odbory jsou pro úsilí o lepší život obyčejných lidí více než potřebné.

Právě společně s odbory a dalšími sociálními hnutími hod-

lá KSČM učinit vše pro odvrácení drastických sociálních útoků, kterým dnes pracující čelí. KSČM je přesvědčena, že právě organizovaný odpor může zastavit prohlubování dnešní mizérie. KSČM proto vyslovuje svou podporu protestům, demonstracím, stávkám, které jsou reakcí na současný stav a apeluje na odborové organizace, aby zahájily přípravu generální stávky proti protilidové politice současné vlády. Komunisté si jsou jisti možností porážky vládní politiky a udělají vše pro to, aby všechny vládní útoky proti obyčejným lidem byly skutečně odvráceny.

KSČM je přesvědčena, že tyto snahy vládnoucích sil jsou jednoznačně spatřeny se samou podstatou kapitalismu. I proto je jejím základním programovým cílem socialismus. Ten již v minulosti prokázal, že je jasnou, reálnou a lepší alternativou ke kapitalistickému barbarismu člověka člověkem. KSČM je toho názoru, že právě pracující musí sehrát v úsilí o socialistickou perspektivu zásadní roli.

(Návrh předložený asi 30 delegáty VII. sjezdu KSČM, se kterými nebyli ostatní delegáti ani seznámeni, natož aby o něm bylo hlasováno.)

NÁVRH REZOLUCE VII. SJEZDU KSČM K NARŮSTAJÍCÍMU ANTIKOMUNISMU

Nové vzednutí antikomunistické hysterie je dnes v České republice skutečností. Příčinou stupňujících se antikomunistických výpadů je probíhající snaha vládnoucích sil zlikvidovat sociální výdobytky z období budování socialismu – směřující do oblasti zdravotnictví, školství, důchodového systému, sociálního zabezpečení a zaměstnanosti. Právě tato krutá realita dneška odhaluje pravou tvář kapitalistického systému. Útoky na nejprinciálnější kritiky kapitalismu – na komunisty jsou proto logickým vyústěním.

Projevem současného antikomunismu v naší zemi je například úsilí schválit zákony, které by kriminalizovaly komunistické myšlenky, komunistické symboly jako jsou pěticípá rudá hvězda a srp a kladivo, i organizace, které by slovo „komunismus“ měly ve svém názvu. Prosazují se snahy o ztotožňování komunistického hnutí a zkušeností z období budování socialismu s fašismem, nacismem a jejich bestialními zločiny. Probíhá cílené úsilí o historický revizioni-

zmus, namířený proti komunistickým, pokrokovým, demokratickým a antifašistickým tradicím a zkušenostem. V rámci antikomunistické kampaně je významně využíváno vzdělávacího systému, stejně jako masových médií. Zintenzivňují se snahy o zákaz KSČM, podobně jako útoky na další pokrokové a demokratické síly v České republice. Zastrahování, diskriminace a perzekuce členů a stoupenců KSČM je průvodním jevem dnešního antikomunismu.

Jedním z vrcholů současného antikomunistického snažení je oficiální rozpuštění Komunistického svazu mládeže (KSM) Ministerstvem vnitra České republiky. Oficiální důvod, který byl užít pro obvinění, které vedlo k rozpuštění organizace mladých komunistů bylo tvrzení, že komunistická mládež reflektuje ve svém programu potřebu nahrazení soukromého vlastnictví výrobních prostředků vlastnictvím společenským. Tedy důvod pro rozpuštění komunistické mládeže bylo přesvědčení mladých lidí o nutnosti budovat jinou společnost, která již nebude založena na kapitalistických principech vykořisťování člověka člověkem. KSČM, podobně jako řada jiných demokratických organizací, hnutí a osobností, útok na mladé komunisty odsoudila a opakovaně KSM vyjádřila svou podporu.

KSČM si je vědoma, že antikomunismus v České republice má svou spojitost s podobnými tendencemi v rámci celé Evropské unie. Ty jsou podporovány různými antikomunistickými rezolucemi Evropského parlamentu, Parlamentního shromá-

dění Rady Evropy a dalších institucí. Mají odezvu v brutální antikomunistické perzekuci komunistických stran a jejich členů v řadě zemí Evropské unie – např. v Maďarsku, Litvě, Lotyšsku a Estonsku.

KSČM je přesvědčena o akutním nebezpečí narůstajícího antikomunismu, který má jednoznačnou oporu u současné státní moci. Je toho názoru, že by možný úspěch různých antikomunistických snah znamenal drastické omezení svobody a demokratických práv v naší zemi. Možnost fašizace České republiky vede KSČM k snaze o vytvoření co nejširší demokratické fronty, odmítající antikomunistické útoky.

KSČM proto vyzývá všechny demokratické síly, aby se postavily proti antikomunistickým a protidemokratickým snahám současné státní moci a společně s komunisty usilovaly o zachování, prohlubování a rozvoj současných práv a svobod.

(Návrh předložený asi 30 delegáty VII. sjezdu KSČM, se kterým nebyli ostatní delegáti ani seznámeni, natož aby o něm bylo hlasováno.)

ními kritikami.

Dvacetiletý Julius Fučík psal do pokrokového časopisu Socialista, vydávaného dr. B. Vrbenským a V. Borkem. Divadelní referáty uveřejňoval i v plzeňském literárním časopisu Pramen. S Ivanem Sekaninou a Janem Švermou zpočátku řídil (a také mezi vysokoškoláky často kolportoval) studentský časopis Avantgarda.

V roce 1926 ho Klub moderních nakladatelů Kmen pověřil řízením svého stejnojmenného časopisu. Členy tohoto sdružení byli převážně mladí nakladatelé, kteří vydávali soudobou moderní, pokrokovou literaturu, naši i západní, díla našich komunistických a sovětských autorů. Julius Fučík však v této době již byl pravidelným spolupracovníkem Rudého práva, Tvorby a v Rudém večerníku řídil filmovou hlídku. V říjnu 1928, měsíc před volbami, byla zastavena většina časopisů a novin komunistické strany. Tehdy se Julius Fučík obrátil na svého někdejšího univerzitního profesora F. X. Šalda, kterého si velmi vážil jako vědce i pro jeho čestný a pokrokový postoj. Požádal ho, aby dal komunistické straně k dispozici svůj nepravidelně vycházející časopis Tvorba, list pro literární, politickou a uměleckou kritiku, v jehož redakční radě byl od r. 1926 i Julius Fučík. F. X. Šalda ho nezklamal. A tak na počátku listopadu 1928 vyšlo první číslo týdeníku Tvorba, kterou od své dob celá léta – s odmlkami své vojenské služby, reportážního pobytu v Sovětském svazu nebo nutné redakční práce v Rudém právu a v Haló novinách – řídil Julius Fučík a vytvořil z ní bojový komunistický časopis pro kulturu a politiku.

Jako reportér nikdy neseděl jen u svého pracovního stolu. Věděl dobře, že nemůže být jenom nezáčastným pozorovatelem, že musí bojovat společně s těmi, kteří usilují o spravedlivou věc. A tak když severočestí horníci stávkovali za své spravedlivé požadavky a četníci buržoazní republiky do nich stříleli, odjížděl na Mostecko a žil mezi stávkujícími. Kolikrát se ve dvacátých a třicátých letech v Československé republice střílelo do dělníků, do nezaměstnaných, do žen a dětí pro zájmy továrníků, uhlobaronů a velkostatkářů, pro zájmy reakční vlády! To byl ten špatný, nespravedlivý svět, který bylo třeba změnit. A za tuto změnu Julius Fučík v řadách komunistické strany bojoval. V tom byla vyjádřena jeho láska k pracujícím lidem a jeho vlastenectví.

Miloval svoji vlast a od dětství poznával její krásy. Jen s několika korunami v kapse prošel křížem krázem Čechy, Moravu i Slovensko, Šumavu, Krkonoše i Beskydy. Moře a vzdálené velehory ho také lákaly. Snad je jednou uvidím, říkal si.

Druhou zemí nejbližší jeho srdci byl Sovětský svaz. V roce 1930 tam byl vyslán komunistickou stranou s dělnickou delegací, aby se podíval do dalekých končin SSSR, do Střední Asie, kde čeští a slovenští soudruzi, kteří u nás žili bez práce, pomáhali budovat nový, socialistický svět.

V Kirgizské SSR ho přivítali soudruzi z Čech i ze Slovenska, kteří ve městě Piškeku (od roku 1926 Frunze) založili komunu Interhelpo. Jejich první kroky zde nebyly lehké. Vysoké hory a pouště, země svou podobou nám tak vzdálená. Ale lidé svým komunistickým přesvědčením tak blízcí. Julius Fučík si je zamiloval. Poznával na vlastní oči, že Sovětský svaz je překrásná země, s mořem i horami, veliký-

mi městy a hlubokými lesy, ale především s lidmi, kteří nás mají rádi. Viděl, že to je země i naše ho socialistického zítřka. O tom všem psal své reportáže, které později vyšly v knize nazvané V zemi, kde zítra již znamená včera.

Když se vrátil do Československa, psal a vyprávěl o Sovětském svazu. Během jediného roku uspořádal na 370 přednášek, které však úřady předmnichovské republiky často zakazovaly nebo rozpouštěly, protože říkat pravdu o SSSR tehdy nebylo dovoleno. Za své přednášky o Sovětském svazu byl také mnohokrát zatčen, souzen i odsouzen na řadu měsíců do vězení.

Na podzim 1930 povolali Julia Fučíka do základní vojenské služby. Ale již za měsíc vojenští páni poslali komunistického redaktora raději „na trvalou dovolenou“. Po dvou letech musil znovu narukovat – na Slovensko, do Trenčína. Byl neustále překládán z jedné posádky do druhé. Z Trenčína putoval do Ružomberoku, z Ružomberoku opět do Trenčína, pak do Hlohovce a do Levice. Z Levice byl přeložen do Prahy, do kasáren 5. pěšího pluku. Do kasáren, před nimiž je dnes umístěn první sovětský tank osvooboditelů Prahy, do kasáren, která dnes nesou jméno Julia Fučíka. Při odchodu z vojny byl hned před branou kasáren zatčen, protože byl stíhán za své přednášky o Sovětském svazu. Právnímu zástupci KSČ a příteli Julia Fučíka dr. Zikmundu Steinovi se podařilo oddálat nástup výkonu trestu a Julius Fučík byl prozatímne propuštěn na svobodu. Pokračoval v redakční práci v Haló novinách, které začaly vycházet po zastavení Rudého práva a Tvor-

PŘED 65 LETY BYL POPRAVEN JULIUS FUČÍK

„Lidé, měl jsem vás rád. Bděte!“

To jsou poslední slova Reportáže psané na oprátce, která současně vyjadřují náplň celého života Julia Fučíka. Pro lásku k lidem, za nás lepší, šťastnější život ve svobodné vlasti bojoval, za tento svůj statečný voj byl pronásledován v buržoazní republice a popraven německými fašisty.

Narodil se 23. února 1903 v Praze na Smíchově, v rodině dělníka. Do školy chodil nejprve v této pražské průmyslové čtvrti a potom v Plzni, kde jeho otec byl za války nasazen do Škodovky jako dělník. Již v dětství viděl okolo sebe následky první světové války, zažil střílení do hladových dětí i strašný výbuch muniční továrny v Bolevci, kde zahynulo na 400 lidí, převážně žen. Zkušenosti z raného mládí ho přivedly k boji za lepší, spravedlivější svět.

V šestnácti letech vystoupil z církve, v osmnácti se stal členem komunistické strany.

I když v Plzni vystudoval reálku, stal se v Praze posluchačem filozofické fakulty, protože od časného mládí ho mimořádně zajímaly otázky z oblasti kultury a literatury. Tyto zájmy si odnášel již z domova. Jeho otec vystupoval jako zpěvák ve smíchovských divadlech, později v plzeňském divadle, a Julius Fučík – ani ne tříletý – začal hrát v dětských úložkách. A jeho strýcem byl známý hudební skladatel Julius Fučík.

Aby mohl studovat v Praze – doma nebylo peněz nazbyt – musil se Julius Fučík sám živit. Již jako výpomocný úředník i jako dělník na stavbě zároveň začal působit jako novinář; nelze se tomu ani příliš divit, vždyť k novinářské práci měl sklony už

od dětství. Ve dvanácti letech, v prvním ročníku plzeňské reálky, začal psát na stránky školního sešitu časopis Slovan a o rok později časopisy Čech a Veselá mysl. Tak se od dětství snažil vyjadřovat svůj pohled na život, kritizovat špatné, pomáhat dobremu, nezůstávat lhostejný. Pomáhat dobrému pro něho znamenalo bojovat za pokrokové myšlenky, za socialismus, za to, co při své četbě objevoval v knihách Romaina Rollanda, Boženy Němcové, Jana Nerudy, Lva Nikolajeviče Tolstého a

později v díle Vladimíra Iljiče Lenina. To vše upevnilo jeho cestu ke komunistickému přesvědčení a revoluční žurnalistice.

Jako sedmnáctiletý se stal členem levicového vydavatelského a nakladatelského družstva Pravda v Plzni, kde vycházel týdeník Pravda. Po vzniku Komunistické strany Československa se Pravda stala stranickým orgánem a Julius Fučík do ní přispíval literárními a divadel-

PROHLÁŠENÍ GRUZÍNSKÉHO MÍROVÉHO VÝBORU K VÁLCE NA KAVKAZE

V Gruzii nastal opět krvavý chaos. Mezi bratrskými národy se znovu rozhořela válka. Všechna varování Gruzínského mírového výboru a pokrokových hnutí v Gruzii před stále narůstající militarizací země a nebezpečím nacionalistické a fašizující politiky byla bohužel marná. Vládnoucí síly Gruzie připravily a zahájily krvavou válku, za plné podpory západních zemí, stejně jako některých mezinárodních a regionálních organizací. Bude trvat velmi dlouho, než se podaří odstranit škody, které na svém národě spáchali jeho současní vládcí.

Gruzínská armáda, která byla vyzbrojena a vycvičena USA, odsoudila město Cchinvali k barbarské destrukci. Při bombardování byli zabiti civilisté, naši bratři a sestry, děti, ženy a starší lidé. Zemřelo více jak 2000 obyvatel Cchinvali a jeho okolí. Obětmi se staly stovky Gruzinců, a to jak ve válečné zóně, tak i hlouběji ve vnitrozemí.

Gruzínský mírový výbor vyslovuje svoji nejhlubší soustrast příbuzným a přátelům těchto obětí. Skutečnou odpovědnost za tuto válku mezi bratrskými národy, tisíce mrtvých dětí, žen a starších lidí, obyvatel Jižní Osetie a Gruzie, nese současný gruzínský prezident, vláda a parlament. Bezohlednost, neodpovědnost a realizace válečných dobrodružství Saakašviliho režimu nezná hranic. Není zde žádných pochyb o tom, že prezident Gruzie a jeho spolupracovníci jsou zločinci a musí nést odpovědnost. Gruzínský mírový výbor spolu se všemi pokrokovými stranami a sociálnímu hnutím v Gruzii bude usilovat o to, aby strýjci této zločinné války byli potrestáni. Gruzínský mírový výbor jasně říká, že současná vláda a její kroky nemají u obyvatel Gruzie žádnou podporu a žádá, aby obyvatelé Gruzie a občané gruzínské národnosti nebyli s touto vládou ztotožňováni. Vyzývá občany Gruzie, aby jej podpořili v boji proti zločinné-

mu Saakašviliho režimu. Vyzývá všechny politické síly a sociální hnutí, aby se zasadily o ukončení protilidového, nacionalistického a rusofobního režimu Saakašviliho.

Gruzínský mírový výbor,
11. srpna 2008

Překlad: České mírové hnutí

Gruzínský mírový výbor je partnerskou organizací Českého mírového hnutí, člen Světové rady míru. Společně se Sjednocenou komunistickou stranou Gruzie a dalšími pokrokovými silami bojuje proti diktatuře gruzínského prezidenta Saakašviliho, proti imperialistickým intervencím USA, NATO a Evropské unie ve své zemi a za spravedlivé a mírové uspořádání kavkazského regionu. Přestože byl Gruzínský mírový výbor založen teprve minulý rok, má dnes již více než 1000 členů. Hlásí se k němu řada osobností kulturní, vědecké a akademické sféry v Gruzii.

Milan Krajča

OD STALINGRADU K OSETII

Zdálo se že sud porážky nemá dno, ale v Osetii se stalo to, co jen málokdo očekával. Gruzínský stroj namazaný Izraelci a Severoameričany na likvidaci lidu Jižní Osetie a k nástupu na Kavkaze nalezl svůj krizový bod a svou porážku. Putinovi Rusové se opřeli nohama a gruzínská armáda se rozložila.

Jistěže neexistuje úměra mezi tím, co se stalo u Stalingradu a vojenskou konfrontací v Gruzii. V prvním případě se porážka týkala mohutných vojenských sil nacistů, v případě Gruzie nebylo možné srovnávat ruskou armádu s gruzínskou. A přece ruská odpověď na gruzínskou provokaci dostává strategickou hod-

notu, která bude mít dopady na mezinárodní poměr sil, stejně jako tomu bylo po německé porážce u Stalingradu.

Zhodnotme si v krátkosti skutečnosti. Před gruzínským útokem a ruskou odpovědí oblast, ve které se to odehrálo, byla připravena vstoupit do pro-

jektu NATO a EU, který předpokládal pro Gruzii, ale především pro Ukrajinu vstup podobný těm, které byly uskutečněny ve Východní Evropě s úplným obklíčením Ruska. Nyní se tento projekt „Západu“ stává velmi problematickým.

Není dále pochyb, že Západ a zejména USA musely utrpět diplomatický šach, který nebyl zcela jistě kryt dobrou evropskou vůlí dosáhnout zastavení palby a opožděnými a neužitečnými americkými prohlášeními. Když se hraje poker a soupeř se rozhodne dát karty na stůl, musí si být jist vítězstvím. Evropané ukázali, že střet s Ruskem není užitečný a uskutečnitelný, bez ohledu na povyk vazalských

zemí z Východní Evropy. Zejména Američané ukázali, že nemožno improvizovat globální válku.

Tohle všechno, jak jsme uvedli, bude modifikovat světové klima, ale ne ve smyslu resuscitace nové studené války. Co lze předpokládat je to, že „globální“ vláda, na kterou aspiruje klub G7, musí začít počítat s partnery kalibru Číny a Ruska (a nejen jich).

Jsme v bodu obratu, který uzavře cyklus zahájený rokem 1989? Řekněme, že lze tušit krizi Západu, která blokuje postup „hvězd a pruhů“ a že se začíná uvažovat o jiné a příznivější mezinárodní perspektivě pro antiimperialistické síly. Tyto síly, v Itálii stejně jako na celém

imperialistickém Západě, si musí vyrovnat účty s tím, co definujeme LEVICOVÝM IMPERIALISMEM a co reprezentuje pátou kolonu v protiválečném hnutí. Tento typ imperialismu, který se maskuje za obecným pacifismem a někdy za ultrarevolučními tendencemi, vytváří styčnou plochu s antiruskými, antičínskými a antiarabskými kampaněmi, které jsou vedeny informačními centry ve službách NATO. Naše příklady v Itálii jsou deníky Liberazione a il Manifesto.

Antiimperialistické síly se stanou silnějšími, pokud budou umět vést nemilosrdný boj proti levicovému imperialismu.

Roberto Gabriele

BEZPEČNOST, JAKOU NABÍZEJÍ USA A NATO, JE FALEŠNÁ

Politické byro KS Řecka přijalo pětibodovou rezoluci k mezinárodnímu vývoji a krizi na Kavkaze. Přinášíme ji v plném znění:

1. Krvavou válku v Jižní Osetii zahájila na žádost USA a NATO vláda Gruzie, která je pod jejich kontrolou, s využitím dobře známých rozporů mezi Gruzii a Ruskem. Byla to další epizoda ze série teroru zaviněného zesilováním rozporů mezi imperialistickými mocnostmi v široké oblasti, rozkládající se od severní Afriky k Antarktidě a od Balkánu po Kavkaz a Kaspické moře.

Konkurence mezi USA, EU, Ruskem i dalšími regionálními mocnostmi v imperialistické pyramidě se rozvíjí s cílem zvýšit superzisky monopolů tím, že budou kontrolovat bohaté surovi-

nové zdroje, ropovody a plynovody, trhy a sféry vlivu.

Takto eskaluje nebezpečný konflikt na takzvaném Velkém Středním východě. Tento vývoj souvisí s okupací Iráku a Afghánistánu, ale také s přípravami války proti Íránu, a může vyústit v dominový efekt zasahující náš region, dokonce naši zemi.

EU a většina jejích členských států, které jsou též členy NATO, ruku v ruce spolupracují s USA a mezi sebou soutěží o podíl na kořisti. Dokonce se snaží držet otěže v řadě regionů, jak demonstrovaly svým vměšováním do kavkazské krize Francie a Německo. Zároveň se zvyšují rozpory uvnitř EU co se týká postojů vůči Rusku.

2. Ostatní politické síly v naší zemi, jež oslavovaly svržení

socialismu v Evropě a rozpad SSSR, se prokazatelně mýlili. Vývoj vyvolal jen bolest, krev a utrpení desítek milionů pracujících žijících na území bývalého SSSR. Také přinesl všeobecný úpadek života a práv milionů pracujících po celém světě.

Cesta k restauraci kapitalismu, k integraci těchto zemí do globální kapitalistické ekonomiky, byla vydlážděna mrtvými z mezinárodních konfliktů zaviněných imperialistickými mocnostmi, které soupeří o kontrolu bohatství v regionu a o vyšší vykořisťování pracujících.

Nerovnoměrný vývoj kapitalismu vedl během posledních let ke vzniku a posilování nových globálních ekonomických sil s vysokou mírou ekonomického růstu, jako je Rusko, Čína, Indie a Brazílie. Tyto síly uplatňují svůj podíl na světovém trhu a způsobují závažné přeskupení nových globálních ekonomických sil na globální imperialistické šachovnici. Jejich ekonomický růst je nezbytně následován nárůstem jejich politické a vojenské moci. Vede to k zosťování soutěže s předními mocnostmi současnosti, jako USA a EU a ke tvoření nových os a protios.

3. USA se snaží udržet si svoji hegemonistickou pozici, všeobecně i specificky, ve vztahu k Rusku. Rozmísťování takzvaného protiraketového štítu v Polsku a ČR má za cíl zvrát současně jaderné rovnováhy sil s Ruskem. Tento posun nevyhnutelně přinese odpověď Ruska. Vystupňuje závody ve zbrojení s negativními dopady na lid. Zároveň USA prosazují militarizaci kosmu, další expanzi NATO na Balkán a k zemím bývalého SSSR a rozproštění nové sítě vojenských základů, aby obklíčily a oslabily Rusko.

Pracující v naší zemi by neměli mít žádné iluze o úloze dnešního Ruska, protože to se třídím i společenským složením výrazně liší od SSSR. Dnešní kapitalistické Rusko se stejně jako EU nemůže nikdy stát protiváhou USA ani faktorem mezinárodní rovnováhy a bezpečnosti, neboť obě mocnosti jsou utvo-

řeny ze stejného materiálu - krutého třídního vykořisťování a nespravedlnosti, nadvlády kapitálu a utlačování pracujících. Vládnoucí třída Ruska naráží na imperialisty z USA a EU jen proto, aby bránila zájmy vlastních monopolů. Zároveň je ochotná se s USA spojit pro větší vykořisťování dělníků, zbavení je jejich vymožeností a omezení jejich sociálních a politických práv.

4. Řecko se stále víc a víc zapojuje do tohoto uzlu neustále silících rozporů. Řecká buržoazie, jejíž zájmy jsou teď vyjadřovány vládou Nové demokracie, na jedné straně využívá, jak se zdá, všeho prospěšného z vedení ruské ropy a plynu přes Řecko, na druhé straně se aktivně podílí na imperialistických kampaních v Afghánistánu, na Balkáně, v Perském zálivu i kdekoli jinde coby aktivní člen NATO a EU a spojenec USA. Strany Nová demokracie a PASOK se snaží polapit lid do pastí prosováním představy bezpečnosti, která je zemi domněle poskytována účastí země na plánech EU a NATO. Ostatní politické strany, konkrétně SYNASPIS-MOS a pravcové Lidové pravoslavné shromáždění (LAOS), mají podobný postoj, když prosazují potřebu podporovat imperialistický blok EU.

Pracující by neměli mít důvěru v bezpečnost, jakou podle všeho nabízejí NATO a USA, neboť je prokazatelně falešná. Zkušenost dosud demonstruje, že nejen nenabízejí bezpečnost, ale oživují faktory destabilizace a neutuchajícího utrpení národů! Účast naší země na dobrodružných euroatlantických plánech může vést k závažným lapálím pro pracující, mládež a lidové vrstvy Řecka.

Neurčitě deklarace buržoazních sil o míru, jednáních a

odpovědnosti jsou používány k zastření zraku lidu, aby mu imperialistické bloky vnutily své zájmy.

5. Už je naprosto nezbytné učinit přítrž pasivitě a vyčkávání. Národy musí jít svou vlastní cestou, vytvořením skutečné protiváhy imperialismu v každé zemi. KS Řecka vyzývá pracující, drobné a střední rolníky, samostatně výdělečně činné osoby, mládež, antiimperialistické mírumilovné síly našeho lidu, aby podpořily politiku, která hlásá jasné NE imperialistickým volbám a závazkům, k válce štvoucím plánům, imperialistickým organizacím, vojenským základnám, a aby vydláždily cestu k míru, prosperitě, spolupráci lidu, socialismu; aby podpořily politiku a boj KS Řecka proti NATO a jeho novému rozšiřování, proti antiraketovému štítu, za nezapojení Řecka do imperialistických válek a operací proti jakémukoli národu světa, proti účasti na takzvaných mírových misích (bez ohledu na to, jak budou v budoucnu nazývány), za okamžité uzavření základny v Soudském zálivu na Krétě, za návrat všech řeckých jednotek, jež jsou za hranicemi, domů, za úplný odchod cizích jednotek z Afghánistánu, Iráku, zemí Balkánu, či odkudkoli odjinud.

Situace se bude vyostřovat tak dlouho, dokud bude existovat soutěžení mezi imperialisty. Naděje lidu na mírový a bezpečný svět je ve skutečnosti spjata s bojem za porážku imperialistických plánů, vyvázání se z imperialistických pout, z imperialistických svazků, jako je NATO a EU, s budováním společnosti zbavené vykořisťování člověka člověkem.

Překlad: Vladimír Sedláček